ചിത്രമെഴുതുന്ന ജനാലകൾ

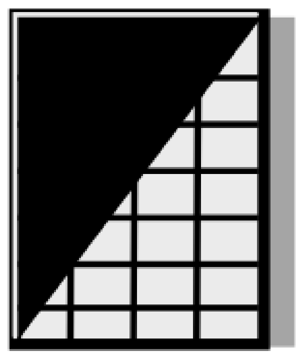

മഞ്ജു. പി. എൻ.

ചിത്രമെഴുതുന്ന ജനാലകൾ

മഞ്ജു. പി. എൻ.

സായാഹ്ന ഫൗണ്ടേഷൻ
തിരുവനന്തപുരം
2018

Chithramezhuthunna Janalakal
Malayalam Poetry
by **Manju, P. N.**
First published: 2018

Copyright © 2018, Manju, P. N., Palakkad, Kerala
First PDF Version Published: 2018

These electronic versions are released under the provisions of Creative Commons Attribution Non-Commercial Share Alike licence for free download and usage.

The electronic versions were generated from the sources marked up in LaTeX in a computer running GNU/LINUX operating system. PDF was typeset using XeTeX from the TeXLive 2017. The base font used was traditional script of Rachana, developed by K. H. Hussain, *et al.* The font used for Latin script was TeXGyre Pagella devoloped by GUST, the Polish TeX Users Group.

Cover painting: by K. A. Abijith

Sayahna Foundation
JWRA 34, Jagathy, Trivandrum, India 695014
URL: http://www.sayahna.org

മഞ്ജു. പി. എൻ.

അധ്യാപിക, എഴുത്തുകാരി,
ജനകീയശാസ്ത്രപ്രസ്ഥാന
പ്രവർത്തക. പാലക്കാട് ജില്ലയിലെ പാട്ടൂരിലാണ് ജനനം.
ഭർത്താവ്: വിനോദ് കൃഷ്ണൻ, അധ്യാപകൻ. മകൻ: ആദിത്യൻ

വിലാസം: മഞ്ജു. പി. എൻ. സ്വപ്നം, മഞ്ഞപ്ര.

ആമുഖം

ഇരുട്ടിലേക്ക്, പുലരിയിലേക്ക്, കാറ്റിലേക്ക്,
കടലിലേക്ക്, കിനാവിലേക്ക്,
ഈ ജനാല തുറന്നിരിക്കുന്നു.

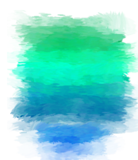

1

കുരിരുട്ടിനെപ്പോലും സ്നേഹിക്കുന്ന പലപ്പോഴും
നിലാവിനെ സ്വപ്നം കാണാൻ പഠിപ്പിച്ചതിൻ പേരിൽ.

2

ആരുടെ നിലാവെന്നു കാറ്റു ചോദിക്കുന്നു രാത്രി,
വെള്ളമന്ദാരത്തിന്റെയിതളായ് പുഞ്ചിരിക്കുന്നു.

3

വിഷംനിറച്ചപാത്രത്തിൽ തുളുമ്പും വിഷാദമേ,
ചുണ്ടിനെ മറക്കുക
കണ്ണുകളടയ്ക്കുക.

4

പാട്ടിന്റെ പാൽക്കുടമുടഞ്ഞ നിമിഷത്തിന്റെ
ഇരുട്ടുകേറിയ കണ്ണിൽ,
വെളിച്ചം പിടയുന്നു.

5

നനയും നിലാവിന്റെ
തന്ത്രിയിൽത്തലോടുന്ന,
പാരിജാതപ്പൂമണം ചൂടിയൊരീറൻ കാറ്റ്.

6

ശലഭങ്ങളെ വരയ്ക്കാൻതുടങ്ങുമ്പോൾ,
മനസ്സ്,
പല നിറമുള്ള, പല മണമുള്ള
സ്വപ്നങ്ങളുടെയൊരുദ്യാനമാവുന്നു.

7

ശലഭങ്ങളുടെ രാജ്യത്തെ
വസന്തത്തോടു ചോദിക്കണം
പുലർകാലത്തെപ്പറ്റി
കുയിൽപ്പാട്ടിനെപ്പറ്റി.

8

ഉന്മാദിയുടെ സ്വപ്നങ്ങളിലെ
നിലാവിനോടു ചോദിക്കണം
പാരിജാതത്തെപ്പറ്റി
പ്രണയസൗരഭ്യത്തെപ്പറ്റി.

9

അവസാനശ്വാസംവരെയും പിടിച്ചുനിൽക്കുവാൻനോക്കി
വഴുതിവഴുതിപ്പോവും
പായൽപിടിച്ച വാക്കുകൾ.

10

വേദനകളെ വിവർത്തനംചെയ്യുകയാണ്
പരാജിതരുടെ നഗരത്തിലെ
ശിരസ്സഴിച്ചുവെച്ച വീടുകൾ.

11

ഓർമ്മയിൽ, ഒരു പിടി കണ്ണാടിച്ചില്ലുകൾ
അതിൽ, ഉടഞ്ഞ നിൻ മുഖം.

12

മഴയിൽക്കഴുകിക്കഴുകിത്തോർത്തു-
ന്നുണ്ടാകാശം
പ്രണയദംശനമേറ്റു നീലിച്ച ഹൃദയത്തെ.

13

പുൽത്തുമ്പിൽ, ഇലച്ചാർത്തിൽ വിതുമ്പി
നിൽക്കുകയാണ്
പെയ്തിട്ടും പെയ്തിട്ടും
മഴയുടെ തോരായ്മകൾ.

14

കണ്ടുകണ്ടുമടുത്തെന്നാകാശം പറയുന്നു;
നരച്ച നക്ഷത്രങ്ങളും
മലർന്നേ കിടക്കും സ്വപ്നമേ!

15

മണ്ണിൽ വീണ പൂവിന്റെ ജഡത്തെച്ചുംബിച്ചു
കരയും വണ്ടേ,
നിന്റെ പേരാണ്
പ്രണയം, പണ്ടേ .

16

അതേചിരി ചിരിക്കുന്ന പണ്ടേപ്പോലെ
പൊട്ടിച്ചിതറിയ ബാല്യം
പെറുക്കിക്കൂട്ടിയ മുത്തുകൾ.

17

വാക്കിന്റെ തോടു പൊട്ടിച്ചു പറക്കുന്ന
വസന്തമേ, കവിതേ,
കൊതിക്കുന്നു നിന്നിലൊരിതളാകുവാൻ.

18

ഹൃദയത്തിലമ്പേറ്റ ഇരയോട് പിടയരുതെന്ന്,
തന്റെ ക്രൗര്യത്തെ മാനിക്കണമെന്ന് ആജ്ഞാപിക്കും
വേദനയറിയാത്ത വേട്ടക്കാരൻ.

— 19 —

നനഞ്ഞു നനഞ്ഞു പനി പിടിച്ച്
പുറത്തിറങ്ങാനാവാതെ
ജനൽക്കാഴ്ച്ചകളിലിരുന്ന് കരയുന്നു,
മഴയെ പ്രണയിച്ച കുട.

20

നരകകാന്താരനടുവിലും ജീവിതം
പുഞ്ചിരിക്കാനൊരു പൂവിനെ നിർത്തും.

21

വേനലിലും വസന്തം രചിക്കും
പൂവിതളായ്ച്ചിരിക്കുന്ന കാലം.

22

ജീവിതത്തിൻമുനമ്പിലെ
മുടന്തൻ സ്വപ്നമേതോ
പുഷ്പകവിമാനത്തിൽ
മഴവില്ലിനെത്തൊടും.

23

നഗരരാത്രി, ചീഞ്ഞ വ്രണങ്ങളിൽ
സുഗന്ധം പൂശുമ്പോൾ
വെളിച്ചം ഛർദിക്കും വിളക്കുകാലുകൾ.

24

തിരയെണ്ണിത്തിരയെണ്ണി
കരയിരിക്കുന്നു,
കടൽ ചിരിക്കുന്നു.

25

മഴ തണുത്തുവിറയ്ക്കുന്ന രാത്രിയിൽ
നീ വരച്ചനെരിപ്പോടിനുള്ളിലെ
ശലഭമൊക്കെയും നൃത്തമാടിത്തളർ-
ന്നിമകൾപൂട്ടി മയങ്ങാനൊരുങ്ങുന്നു.

26

വേനലിലും വസന്തം രചിക്കും
പൂവിതളായ്ച്ചിരിക്കുന്ന കാലം.

27

പെൻസിലെത്ര പറഞ്ഞിട്ടും
കടലാസിനു
മനസ്സിലാവുന്നേയില്ല.
വരയ്ക്കാനുള്ള ചിത്രത്തിന്റെ
രഹസ്യമത്രയും
ഒടിഞ്ഞുവീണ ആ മുനയിലാണെന്ന്.

28

ഇടറിയിടറിയെങ്കിലും
വസന്തത്തിന്റെ ശവകുടീരത്തിലെത്തുമെന്നും
കുയിൽപ്പാട്ട്.

29

പണ്ടെന്നോ കണ്ട
പേടിസ്വപ്നത്തെയോർത്തോർത്ത്
ഓരോ നിമിഷത്തിലും ഞെട്ടുന്ന
ഘടികാര സൂചി.

30

എനിക്കായ്
നീ നിരത്തുന്ന
നിറമുള്ള പാത്രങ്ങളിൽ
തേനിൽ മുക്കിയെടുത്തിട്ടും
കയ്പുമാറാത്ത വാക്കുകൾ.

31

തോർന്നതേയുള്ളൂ ഓർമ്മകൾ
ഇറയത്തു കേറി നിന്നതേയുള്ളൂ,
ഇടിവെട്ടി
പിന്നെയും മാനം
പെയ്യാനൊരുങ്ങുന്നു.

32

കിഴക്കു വെട്ടത്തിന്നുറവ പൊട്ടുമ്പോൾ
തൊടികളിൽ കിളിയൊച്ച പൂക്കുമ്പോൾ
വാതിലെല്ലാം തുറക്കുന്നൊരോർമ്മയിൽ
ആരുമില്ലാത്ത വീടെഴുന്നേൽക്കും.

33

നിന്നോടെനിക്കുള്ള സ്നേഹമറിഞ്ഞുതന്നെയാവണം
ഞാൻ നനഞ്ഞ മഴ
നിന്നിൽ പനിയായിപ്പകർന്നത്.

34

എങ്ങോ ചെന്നെത്തും പോലെ
തന്നിൽത്തന്നെപ്പറക്കുവാൻ
കാറ്റിനെ കാത്തിരിക്കും
ജനാലച്ചിറകുകൾ.

35

കരിയുംവരെയും പിടയും
വെയിൽ മുനകളിൽ കോർത്ത
പച്ചവിചാരങ്ങൾ.

36

കടപുഴക്കിയെറിയലാണ്
കൊടുങ്കാറ്റിന്റെ
പ്രണയം.

37

തീ പടരുന്ന കാനനവസന്തമേ
കാറ്റിനെ ക്ഷണിക്കുക.

38

വഴിനടക്കാൻ ഭയമാണ്
ഓർമകൾ
മാളങ്ങളിൽ നിന്നിറങ്ങിയിഴയുന്ന
രാത്രികളിൽ.

— 39 —

കാക്കക്കൂട്ടിൽ
കുയിൽ സ്വപ്നങ്ങളെ
വിരിയിച്ചുകൊണ്ടേയിരിക്കും
കാലം.

40

ആമ്പലുകളും മത്സ്യക്കുഞ്ഞുങ്ങളും
പിടഞ്ഞു മരിക്കേ
സ്വയം അടക്കം ചെയ്യാൻ ആഗ്രഹിച്ച
വരണ്ടുവിണ്ട ആഴത്തിന്റെ ശൂന്യതയിൽ
തടാകം.

41

മുനയൊടിയാൻ പോവുന്ന
അമ്പുകളെ നോക്കി ചിരിക്കുന്നു
വൃക്ഷശിഖരങ്ങളിലെ
ചിലയ്ക്കുന്ന പക്ഷിശില്പങ്ങൾ.

42

ഒറ്റക്കൊത്തിൽ
സിരകൾ നീലിച്ചാലും
ആഞ്ഞാഞ്ഞു കൊത്തും
നിർത്താതെ .

43

നാറുന്ന വഴികളിൽ
കൈകളില്ലാതെ നടക്കുമ്പോൾ
വലിച്ചെറിഞ്ഞ സുഗന്ധം പരത്തുന്ന
മനസ്സ്.

44

നിവർത്തിപ്പിടിച്ച
കത്തിക്ക് മുൻപിൽ നിൽക്കുന്ന
ചിരിയുടെ വിചാരം
അതിന്റെ മനസ്സ്
മാറാതിരിക്കില്ലെന്നാണ്.

45

അടിക്കാതലക്കി
പതിയെപ്പിഴിഞ്ഞു നനവോടെന്നുമുട്ടുക്കുന്നത്
പഴകിപ്പിഞ്ഞ, ഒരേ വിചാരത്തെയാണ്.

46

ചുറ്റിലും പിടിച്ചുവലിക്കുന്ന
ഇരമ്പങ്ങളിൽ
മുക്കിക്കൊല്ലുമെന്ന
അലയാർക്കലിൽ
വിറച്ചു വിറച്ചേ നിൽക്കാറുണ്ട്,
ആൾക്കൂട്ടത്തിനു നടുവിൽ
ചെറുദ്വീപ്.

47

തുഴയെ നെഞ്ചോടുചേർത്തു
കടൽനടുവിൽ
ഉടലിൽ തിരകൾ തുളയിട്ട
തോണി.

48

വേപഥുവോടെയാണ്
ഓരോ ചുവടും വെയ്ക്കുക ,
മുറിവേറ്റ പാദങ്ങൾ ;
മുനയൊടിയുമോ , മുള്ള്
പിടയുമോയെന്ന്.

49

കൊലയാളിത്തിര
പിന്നിലുണ്ടെന്നറിയുന്നില്ല
തീരത്തെത്തിയ തിരയ്ക്കുമേൽ
ചാടിവീഴുന്ന ഒരു തിരയും.

50

വേർപെടാൻ വിടില്ല വേരുകൾ,
ഒളിക്കാനിടം കൊടുക്കില്ല
വെളിച്ചം
ആകാശത്തിനു കീഴെ
തനിച്ചു നിൽപ്പാണ്,
ഇലകളെല്ലാമൂർന്ന്
നഗ്നമാക്കപ്പെട്ട ആകുലതയുടെ ഉടൽ.

51

വിടരേണ്ടായിരുന്നു എന്ന് തന്നെ വിചാരിക്കും
പൊഴിയുംനേരം
വസന്തത്തിന്റെ അവസാനത്തെ പൂവും.

52

പത്തികൾ വിടർന്നാടുന്ന കാറ്റിൽ
സർപ്പ ശിഖരങ്ങളാണ്
വൃക്ഷങ്ങൾക്കൊക്കെയും.

53

സ്വപ്നങ്ങളിലേക്ക് ഇരച്ചു കയറുന്ന,
ഉടലാകെ കൈകാലുകളുള്ള ഭൂതമാണ്
ഇരുട്ട്.

54

നിലാവൊഴിഞ്ഞ പൌർണമിയിലാണ്
മരണം തമാശയെന്ന്
ചിരിച്ചു തുടങ്ങിയത്.

— 55 —

കാത്തിരിപ്പിന്റെ
അവസാനത്തെ ഉൾപ്പിടച്ചിലും യാത്രയാവുമ്പോൾ
ഇരുട്ടും മാറാലയും തിങ്ങിയ
ആൾപ്പാർപ്പില്ലാത്ത വീടാകും
മനസ്സ്.

56

ഉയരങ്ങളിൽ
സ്വച്ഛമായൊഴുകിപ്പരന്ന
അതേ ജലം തന്നെയാണ്
ചിലപ്പോൾ തുളുമ്പിച്ചിരിച്ച്
താഴേക്ക്
പതഞ്ഞു ചിന്നുന്നതും
മറ്റു ചിലപ്പോൾ
തലയറഞ്ഞട്ടഹസിച്ച്
അഗാധതയിലേക്കെടുത്തു ചാടുന്നതും.

57

ഏകാന്തത
തീക്കനൽ വാരിയെരിയുമ്പോൾ,
തിരകളെയൊക്കെ തിരിച്ചെടുത്ത്
തീരങ്ങളിൽ നിന്നുൾവലിഞ്ഞൊരു
ചളിക്കുളമാവുന്ന എന്റെ കടൽ.

58

തലയിണക്കടിയിൽ നിന്നെണീറ്റ്
ചിലങ്ക കെട്ടി,
ചുറ്റിലും ചുവടുകൾ വെക്കും
മുല്ലപ്പൂ ചൂടിയ സ്വപ്നങ്ങൾ;
ഉറക്കം സിതാർ വായിക്കുമ്പോൾ.

59

ഒരേ പാളത്തിൽ
ഒരുമിച്ചു തല വെച്ച് കിടന്നിട്ടും
ഒരാളുടെ തലയും
മറ്റേയാളുടെ കാലും
അറ്റുപോയതെങ്ങനെയെന്ന്
കടന്നുപോയ വണ്ടിക്കേഅറിയൂ.

60

ഒരു പിടിവള്ളി തിരയുന്നുണ്ടായിരുന്നു
മഴയിലൊലിച്ചു പോവുമ്പോൾ;
പൂക്കളവും
ഓണമനസ്സും.

61

തണൽ തിരയാറില്ല
കാലടി പൊള്ളുന്നെന്നു പറയാറില്ല
ഉച്ചവഴികൾ.

62

ഇനി നാളെ എന്നു പറയാനാവാതെ
ചില്ലകൾ മുറിക്കപ്പെട്ട മരവും
കണ്ണീരുവറ്റിയ പുഴയും.

63

മറുപുറം വെയിലിനു വെളിപ്പെടുത്താൻ
കാത്തിരിക്കേണ്ടിവന്നു, ഇലയ്ക്ക്
പൊഴിഞ്ഞു വീഴും വരെ.

64

വെളിച്ചത്തിന്റെ വാതിൽ തുറന്നിട്ട്
ഉമ്മറത്ത് തന്നെ കാലുനീട്ടിയിരിക്കുമായിരുന്നു
ആ അന്തിവിളക്ക്.

65

വരേണ്ടായിരുന്നു എന്ന തോന്നലിലാവാം
തിരകളൊക്കെയും തിരിച്ചു പോവുന്നത്.

66

ഓരോ പ്രഭാതവും
ഇഴഞ്ഞിഴഞ്ഞു വരുന്നത്.
ഒതുക്കി വെച്ച പത്തിയോടെയാണ്.

67

തലയറ്റ തെങ്ങിന്റെ
ഓർമ്മയെ ചുംബിക്കുന്ന
മിന്നലിന്റെ പ്രണയം.

68

കണ്ണിൽ നിന്നടരാനാവാതെ
ഇമത്തുമ്പിൽ പിടിച്ചു നിൽക്കുന്ന
വേദനയുടെ
ഒരു തുള്ളി.

69

വീണുവീണെണീറ്റ്
എങ്ങോട്ടെന്നില്ലാതെ
മുഖംപൊത്തിയോട്ടം പരാജയം,
തെരുവിൽ വിവസ്ത്രമാക്കപ്പെട്ട
ഉടൽ പോലെ.

70

പല്ലിജന്മങ്ങളുടെ
ചതഞ്ഞ നിലവിളി
വാതിൽവിടവുകൾക്കൊരു
നേരമ്പോക്കാണ്.

71

മുഷിഞ്ഞ ഉടുപ്പോടെ
നാറുന്ന ഉടലുമായ്
ചിരിച്ചു കരഞ്ഞ്
പലവഴി പായുന്നത്
സ്വയം മറന്ന സ്വപ്നങ്ങളാണ്.

72

മായാതെ നില്ക്കും മഴവില്ല്
എന്റെ ആകാശത്തിന്റെ
അടയാളം.

73

മുളങ്കാടിന്റെ ചിത്രശാലയിൽ
രാത്രിയെ വരയ്ക്കുന്ന
മിന്നാമിനുങ്ങുകൾ .

74

മഴയിൽ, ദ്വീപിലെ
വിളക്ക് മായുന്ന
കറുത്ത വാവിന്റെ
കടലിരമ്പുന്നു.

75

നിലാമുറ്റത്തു
തുള്ളിക്കളിക്കുന്ന മഴക്കുട്ടികൾ.

76

നിലാവിന്റെ വീട്ടിലാണ്
ഇരുട്ടിനോടു പിണങ്ങിയ
രാത്രി.

77

കിനാവുകൾ,
വർണ്ണക്കടലാസു തുണ്ടുകൾ,
പറഞ്ഞാൽ കേൾക്കാത്ത പരാതിക്കാറ്റുകൾ .

78

മേഘമുരൾച്ച, കാറ്റിന്നലർച്ച
പകച്ചു നിൽക്കുന്നു,
പാതിരാച്ചന്ദ്രൻ.

— 79 —

നിലാവിൽ , വയൽപ്പച്ചയിൽ
കവിത മൂളി നടക്കുന്നു
കാറ്റുകൾ.

80

വഴിയറിയാതെ
തനിച്ചുനിൽക്കുമോരോർമ
നട്ടുച്ചയെ പൊള്ളിക്കുന്നു.

81

ഞാനാരെന്നു ചോദിച്ച വഴിയേ,
നോക്കൂ, കാലടിയിലെ മുൾമുദ്രകൾ
നിന്റെ കൈയൊപ്പുകൾ.

82

വിശപ്പുകയ്ക്കും ഇരുട്ടെത്ര തിന്നിട്ടാണു
നിലാക്കടം വീട്ടാൻ
കിതയ്ക്കുന്നു രാത്രികൾ.

83

വേദനകൾ പിഴിഞ്ഞു നിറച്ച പാത്രമേ,
കണ്ണീർവറ്റിയ കടലാണിരമ്പുന്നതു നിന്നിൽ
മണലായ്, കൊടുങ്കാറ്റായ്.

84

വേരിനു തീപിടിച്ച മരമായിരുന്നു
ചുവന്നു ചുവന്നു പൂത്തത്.

85

ചിറകുനീർത്തിയൊരന്തി മേഘത്തിന്റെ
-യുന്മാദത്തിൽ നിന്നൂർന്നൊരു
ളുവൽകടൽ ചുവപ്പിക്കുന്നു.

86

രാത്രിയുടെ വായനശാലയൊരു
നക്ഷത്രക്കടൽ
തീരത്തിരുന്നുറക്കം മറക്കുന്നു,
സ്വപ്നങ്ങൾ.

87

പരസ്പരം കാണാത്ത പ്രണയികളുടെ ചിത്രം
വരച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുംവാതിലുകളില്ലാത്ത
വീടിന്റെഅകം, പുറങ്ങൾ.

88

ക്യാൻവാസിൽ നിന്നും
ക്യാൻസർവാർഡിലേയ്ക്ക് കയറിപ്പോവുന്ന
നിറങ്ങളെക്കുടഞ്ഞെറിഞ്ഞൊരു ചിത്രം.

89

ചിത്രത്തിലെ പക്ഷി, ചിറകിട്ടടിക്കുന്നു
ജനലഴിയിൽച്ചെന്നിരിക്കുന്നു
ചിറകിൽനിന്നൊരു തൂവൽ കൊത്തിപ്പറിച്ചിട്ടു
പിന്നെയും ചിത്രമാവുന്നു.

90

നീ കപ്പലായതിൽപ്പിന്നെയാണ്
ഞാൻ
തുറമുഖങ്ങളിലേയ്ക്ക് കണ്ണുനട്ടിരിക്കുന്ന കടലായത്.

91

വംശവൃക്ഷത്തിൻ പുരാതനമൊരു കൊമ്പിൽ
കൊക്കുരുമ്മിയിരിക്കുന്നു
പ്രണയപിതാമഹർ.

92

ഉമ്മകൾ പൂക്കുന്ന മരമാവണം
നീ, ഞാനാപ്പൂമണം ചൂടുന്ന കാറ്റും.

93

വച്ചു മാറാനൊരു പാത്രം തിരയുന്നു
വക്കു പൊട്ടിയ സങ്കടം.

94

തീരത്തിനറിയില്ല
കടലിന്റെയഗാധത
നേരമ്പോക്കുകൾ മാത്രം
നോവിന്റെ തിരമാലകൾ.

95

എവിടേയ്ക്കെന്നില്ലാതെ
തല കുനിച്ചു നടന്നു പോവും
നിശ്ശബ്ദതയുടെ നിഴലുകൾ
ആർക്കും വേണ്ടാത്ത സങ്കടങ്ങൾ.

96

മനസ്സേ,
മാഞ്ഞു പോയ മഴവില്ലിനെ മറക്കുക
പെയ്തു തോരും മഴയുടെ സങ്കടം പോലാവുക.

97

വേനലും കുളിരാർന്നു നില്ക്കും
കരിമ്പടം തിരയും
വെറുമൊരോർമ്മ
ജനലിലൂടെ വന്നെത്തിനോക്കുമ്പോൾ.

98

വേദന അതിന്റെ അപാരതയിൽ
മുറിവിനെയും ആഴത്തെയും മറക്കും,
നിലവിളിയൊരു ചിരി മാത്രമാവും.

99

ഇരുട്ടുവന്നു കുഴിച്ചുമൂടുമെന്ന്
പേടിച്ചു വിറയ്ക്കുന്നു,
അസ്തമിച്ച സൂര്യന്റെ ആകാശച്ചുവപ്പ്.

100

വിഷാദത്തിന്റെ ചില്ലയിൽ കൂടുകൂട്ടിയ പക്ഷി
പിരിഞ്ഞു പോയൊരു പാട്ടിന്റെ
കൊക്കുരുമ്മിയിരിക്കുന്നു.

101

ഒരു നിലാത്തുള്ളി നെറുകിൽ വീണപ്പോൾ,
രാത്രി
ഉയിരാകെ കുളിർന്നൊരു സ്വപ്നം പോൽ
കൺചിമ്മുന്നു.

102

കാറ്റിനെ കൊമ്പിൽക്കോർത്ത്
തുമ്പിയിൽ കടൽച്ചുഴറ്റി
മദമിളകിയ മഴയുടെ, ചിന്നം -
വിളിയിൽ നടുങ്ങുന്നൂ ഭൂമി.

103

മാനത്തൊരറ്റത്തു് നിൽക്കയാണൊറ്റയ്ക്കു്,
പേടിച്ചരണ്ടു പാവം
കാറ്റൊന്നു മെല്ലെ നെറുകിൽത്തൊടുമ്പൊഴേ
കൺതുളുമ്പുന്ന മേഘം.

104

തൊട്ടുതൊട്ടില്ലെന്നെത്തി പൊട്ടിവീഴുമ്പോൾ,
പട്ടം പറയും, നക്ഷത്രത്തോടിത്തിരിക്കുളടിക്കാക്കാൻ.

105

നീ കപ്പലായതിൽപ്പിന്നെയാണ്
ഞാൻ
തുറമുഖങ്ങളിലേയ്ക്കു കണ്ണുനട്ടിരിക്കുന്ന
കടലായത്.

106

എവിടേയ്ക്കെന്നില്ലാതെ
തല കുനിച്ചു നടന്നു പോവും
നിശ്ശബ്ദതയുടെ നിഴലുകൾ
ആർക്കും വേണ്ടാത്ത സങ്കടങ്ങൾ.

107

അവസാനത്തെ സ്റ്റോപ്പിലും നിർത്താതെ
പാഞ്ഞുപോവുമീ വണ്ടിയിൽ
യാത്രികർ
കിന്നരിത്തൊപ്പിവെച്ച കിനാവുകൾ
സ്വപ്നദംശനമേറ്റ ശലഭങ്ങൾ.

108

രാത്രിവണ്ടിയിൽ നീ കയറുമ്പോൾ
കൊടുങ്കാറ്റു വന്നപോലാകെയുലയുന്നു,
മഞ്ഞുമൂടിയൊരേകാന്തതയുടെ
ചില്ലുകൂട്ടിലെ മങ്ങിയ വെട്ടം.

109

തീരത്തിനറിയില്ല
കടലിന്റെയഗാധത
നേരമ്പോക്കുകൾ മാത്രം,
നോവിന്റെ തിരമാലകൾ.

110

പടിചാരി, പകൽപോയി മൂളി നടന്നൊരു-
പാട്ടും പറന്നു പോയി
കാത്തിരിപ്പിന്റെ
ഞാൺ പൊട്ടുന്നു
മാനത്തെ മഴവില്ലഴിഞ്ഞു വീഴുന്നു.

111

മറവി മഷിപടർന്നൊരു ഭൂപടമാണ്,
കരയൊക്കെയും വിഴുങ്ങിയ കടൽ.

112

ഉറക്കമില്ലാതൊരുമഴയങ്ങനെരസിച്ചിരിക്കുന്നു
നനഞ്ഞുനനഞ്ഞ രാത്രി
ചൂളംവിളിച്ചു പായുന്നു.

113

കനലിൽച്ചവിട്ടിയാൽ കാലുപൊള്ളില്ല
കത്തിമുനയിൽ കോർത്തെന്നാലും
ഹൃദയം പിടയില്ല,
കാരിരുമ്പു പോലുള്ളിലുരുകിത്തിളയ്ക്കുന്ന മൗനത്തിൽ
തന്നെത്തന്നെ വാർത്തെടുക്കുന്നു ശില്പി.

114

ആരോടുമൊന്നുംപറയാതിറങ്ങി
പാതിരാവിൽ
മടുത്തുപോയ കഥയിൽനിന്നടർന്നൊരേട്.

115

കുമിഞ്ഞുകൂടിയൊരിരുളിൻ കൂട്ടിൽ
കാറ്റുകൾ പിടയുമ്പോൾ
ചിറകുകൾ കത്തും കിളികൾ വാനിൽ
പറന്നു പൊങ്ങുന്നു.

116

കാറ്റുമൂളും പാട്ടിനുണ്ട്
പാരിജാതപ്പൂമണം
പുഞ്ചിരിക്കും നിലാവിന്റെ
ചുണ്ടിലാമ്പൽപ്പൂമ്പൊടി.

117

മഴവില്ലിന്റെ
വർണനൂലുകൾ നെയ്തെടുക്കയാണ്
വഴിവരമ്പിൽ, മുക്കുറ്റിക്കുടക്കീഴിൽ
മഴ നോക്കിനിൽക്കെയൊ-
രേകാന്തസ്വപ്നം.

118

ഒരുപക്ഷേ,
കൂടുതൽ അറിയുക ചെരുപ്പിനാണ്,
ജീവിതം യാത്രയാണെന്നും
ഓരോ നിമിഷവും തേഞ്ഞുതീരുകയാണെന്നും.

119

ഉള്ളുരുകിയാണ്
വെയിൽ വരയ്ക്കുന്നത്
തണലൊരുക്കുവാൻ
നിഴൽച്ചിത്രങ്ങൾ.

120

പുൽവഴിയെന്നോ
മുൾപ്പാതയെന്നോ
നോക്കാനില്ല,
ഒരേ സമയം
ഇരയായും വേട്ടക്കാരനായും
പായുന്ന മനസ്സിന്.

121

വീണ്ടുമൊരു യാത്രകയ്ക്കൊരുങ്ങിയതാണ്
പക്ഷേ,
ഊരിവെച്ച ചെരുപ്പ്
പാകമായ മറ്റേതോ പാദങ്ങളിൽക്കയറി,
എങ്ങോട്ടോ
പോയിരിക്കുന്നു.

122

നിലാമുട്ടകൾ വിരിഞ്ഞ്
പറന്ന് പോവുമ്പോൾ
അടയിരുന്ന പക്ഷി
ഇരുട്ടിന്റെ കൂട്ടിൽ
തനിച്ചിരുന്ന്
വിശപ്പ് തിന്നുന്നു.

123

നെടുവീർപ്പുകൾക്കിടയിലെ കടൽ
തിരകളെ മുക്കിക്കൊല്ലുകയും
തോണികളെയും കപ്പലുകളെയും
മറിച്ചിടുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ
നിശ്ശബ്ദത
തീരത്ത് മുഖം പൊത്തിയിരിക്കുന്നു.

124

ആകാശം
കണ്ണിൽ നിറഞ്ഞ്
ഒഴുകുമ്പോൾ,
കൊക്കുകളാൽ തൂവലൊതുക്കുന്ന
ഒറ്റച്ചിറകുള്ള പക്ഷി.

125

ഉറക്കത്തിലെ സ്വപ്നത്തെ
ഞെട്ടിയുണർന്ന തിരയുമ്പോലെ
മഴ ചുറ്റിലും തേടി നടന്നു
ഒരിക്കൽ മാത്രം വാരിപ്പുണർന്ന
മണൽശില്പത്തെ.

126

ചുറ്റിലുമുള്ള വാതിലോരോന്നും
ആദ്യമായ് തുറന്നപ്പോൾ
ചിരിയും തിരയുമായി
എല്ലാ വാതില്ക്കലും
ഒരേ കടൽ കണ്ട്
വിസ്മിതമായി ദ്വീപ്.

127

നക്ഷത്രങ്ങൾ രക്തസാക്ഷികൾ.
നിലാവിന്റെ പോർക്കളത്തിൽ
അവരെത്തിരയും മിന്നാമിനുങ്ങുകൾ,
പ്രണയികൾ.

128

പൂ ചൂടി നില്ക്കാൻ ,
കിളിത്തൊട്ടിലാട്ടാൻ പറയുന്ന
ചിലച്ചു ചുവക്കുന്ന പ്രഭാതവും
ചിറകു വിടർത്തുന്ന ആകാശവും,
വേനലാണ്,
വേരുണങ്ങിയ മരമാണ്,
എന്നിട്ടും.

129

നേരത്തെ വന്നാലും കുറ്റം,
നേരം തെറ്റി വന്നാലും കുറ്റം ,
ഉറക്കത്തെ പുറത്താക്കി
പടിയടയ്ക്കും രാത്രി.

130

ഏകാന്ത യാത്രകളുടെ
ജനൽ സീറ്റുകളാണ്
മഴക്കും തൊണ്ട വരളുമെന്നും
തീയും ഉടൽ പൊള്ളി പിടയുമെന്നും
കാണിച്ചു തന്നത്.

131

സ്വപ്നമേതുമില്ലാത്ത ഉറക്കം പോലെയാണ്
വേണ്ടെന്നു വെക്കാനാവാത്ത
വരണ്ട യാത്രകൾ.

132

വേരുകൾ
ഇരുട്ടിനെ തുരന്നു കൊണ്ടിരിക്കുന്നു
ഇലപ്പച്ചയും പൂനിറങ്ങളും
മഞ്ഞിൽ കുതിരുമ്പോൾ
നിലാവിൽ കുളിക്കുമ്പോൾ.

133

ഇപ്പോൾ വീണേക്കുമെന്ന നിൽപ്പിലും,
ചിരി തന്നെയാണ് കണ്ണിൽ
ഇലത്തുമ്പിലെ തുള്ളിക്ക്.

134

വെളിച്ചത്തിലേയ്ക്കു വരാനാവാതെ ചിലതുണ്ട്
അഗാധതയിലെ കടൽ പോലെ.

135

കാറ്റിൽ പറക്കുന്ന
കീറിപ്പറിഞ്ഞ കടലാസ് പോലെ
വായിച്ചെടുക്കാൻപറ്റാത്ത വിചാരങ്ങൾ.

136

ഓരോ രുചികളായ്
ഒരുങ്ങിയെത്തുന്നത്
അടുപ്പിനെക്കാൾ അകംവെന്ത
വിചാരങ്ങളാണ്.

137

സൂചിമുനയുടെ നേർത്ത സ്പർശം മതി
ചോരയും ചലവും വാർന്ന്
സ്വസ്ഥമാവും
വിങ്ങി വിങ്ങി നില്ക്കുന്ന ഓർമ്മകൾ.

138

ഓണം വന്നോ - തുമ്പ ചോദിച്ചു
ആർക്കറിയാം - തുമ്പി പറഞ്ഞു
വന്നാലെന്ത് വന്നില്ലെങ്കിലെന്ത്
ഒന്നിനുമേലൊന്നായി
മാനം മുറ്റത്തിട്ടുകൊണ്ടിരുന്നു
മഴപ്പൂക്കളം!

139

നീയും ഞാനുമില്ലാത്ത ലോകം
വിളമ്പിവെച്ച ചോറിനു മുന്നിൽ
വിശപ്പിനെ മറന്നുവെക്കില്ല
ഉറക്കത്തിനു നേർക്ക് തിരകളുതിർത്ത്
രാത്രിയെ കലാപഭൂമിയാക്കുകയുമില്ല.

140

സ്വപ്നങ്ങളൊക്കെ
ഉറക്കത്തിലാണ്ട് കിടക്കുമ്പോൾ ,
ശവമേ! എന്ന ഉൾവിളിയിലുണർന്ന്
അരണ്ട റാന്തൽ വെട്ടവുമായി
ഭൂതവഴികളിലൂടെ
എവിടെക്കെന്നില്ലാതെ നടന്നു തുടങ്ങും
മരിച്ച മനുഷ്യൻ!

141

ചില ദിവസങ്ങൾക്ക് നേരമ്പോക്കാണ്-
മനസ്സിനെ
കൊടുംകാട്ടിലേക്ക് വലിച്ചെറിഞ്ഞ്
ഹിംസ്രജന്തുക്കൽക്കു
കൊല്ലാനും തിന്നാനും ഇട്ടുകൊടുക്കുന്നതു,
അൽപ ജീവനോടെ
തിരിച്ചെടുക്കുന്നത്.

142

മുറിവുകൾക്കറിയില്ല
മുള്ള്, മുനയെ
എത്ര പഴിക്കുന്നുണ്ടെന്ന്.

143

മഴവിൽമുത്തുകൾ ചിതറി
നനഞ്ഞ സ്വപ്നങ്ങൾ
ചിറകു കുടഞ്ഞപ്പോൾ.

144

തേൻ നുകരുമോർമ്മയിൽ
ശലഭം പറക്കുന്നു
ഒരു പൂവും വിരിയാത്ത
വസന്തത്തിന്റെ ഇടനാഴികളിലൂടെ,
ചിറകുകൾ, കൊക്കാൽ കൊത്തിമുറിച്ച കിളി
പിടഞ്ഞു വീഴുമ്പോൾ
ചിരിക്കുന്ന ആകാശത്തിന്
ഭ്രാന്താണ്.

145

പിടച്ചിൽപോലുമീണമാക്കി.
തൊണ്ടയിൽ പാട്ടുകുരുങ്ങിമരിച്ച
പുല്ലാങ്കുഴൽ.

146

ഏറുകൊണ്ട പട്ടിയെപ്പോലെ
രാത്രിയുടെ ഇടവഴികളിലൂടെ
ഉറക്കം ഞെട്ടിയ ഓർമ്മകൾ.

147

ചരടു പൊട്ടിയ പട്ടമേ!
നിന്റെ ആകാശമാണ്
എന്റെ സ്വപ്നങ്ങളിൽ.

148

ചിറകു വന്നു
പറന്നുപോയ് മുട്ടകൾ
കൂടിന്റെ സ്വപ്നങ്ങൾ .

149

ചോര പെയ്യുന്ന മുറ്റത്ത്
ഇറയത്ത്,
വായ പൊത്തിയിരിക്കുന്ന
വാക്കുകൾ.

150

ശിഖരങ്ങളൊക്കെ
ഉണങ്ങിയെന്നാലും
തളിർത്തും പൂത്തും നില്ക്കുന്നു
മനസ്സ്
ഒരു ചിറകടിക്കായ്
കാതോർക്കുന്നു.

151

പിന്നോട്ടു പിന്നോട്ടൊഴുകി
മലകയറുന്ന പുഴ
തമ്മിൽത്തമ്മിൽ
നോക്കുന്ന തീരങ്ങൾ
എന്തിനെന്നറിയാതെ.

152

ചിരിച്ച കൈ നീട്ടി
സ്വയം പരിചയപ്പെടുത്താറുണ്ട്
യാത്രയുടെ മനസ്സെന്ന്
ചില വഴികൾ.

153

വിരൽത്തുമ്പിൽ
സുഗന്ധമണിയിച്ച്, പൂവ്
ഒന്ന് തലോടിയതിന്.

154

ഇറങ്ങിപ്പോവുന്ന സൂര്യൻ
ഒന്നു നോക്കാതെ
ഒന്നും പറയാതെ
പകലിന്റെ പടിക്കൽ
കണ്ണു കലങ്ങിയ സന്ധ്യ.

155

സങ്കടങ്ങളുടെ വിലാസം തേടിപ്പോയ
ഓർമ്മകൾ വഴി തെറ്റി തിരിച്ചു വന്നപ്പോഴാണ്
വിളക്കിന്റെ തിരിച്ചുണ്ടിൽ
വെളിച്ചം വിരിഞ്ഞത്.

156

വേനലും കുളിരാർന്നു നിൽക്കും
കരിമ്പടം തിരയും
വെറുമൊരോർമ്മ
ജനലിലൂടെ വന്നെത്തിനോക്കുമ്പോൾ.

Please write to ⟨info@sayahna.org⟩ to file bugs/problem reports, feature requests and to get involved.
Sayahna Foundation • JWRA 34, Jagathy • Trivandrum 695014 • INDIA